

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 341. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262077536/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

deren, udenfor hvilken der stod en Vagt. Vi stege nogle Trin ned; der aabnedes atter en jernbeslagen Dør, og nu befandt vi os i Fangehullet. Fangefogden satte en tændt Lampe paa Gulvet og gik udenfor. Nu stod jeg da alene ligefor den frygtelige Mand; han sad paa en Træbrix med svære Lænker om Hænder og Fødder; begge Hænderne støttede han paa sine Knæ og betragtede mig med et fast og gjennemborende Blik.

»Hvor er I fra?« spurgte han i en Tone, der nok som tilkjendegav, at han var vant til ikke længe at vente paa Svar, og jeg skyndte mig ogsaa at sige: »Fra Borre!«

Ved Lyden af dette Navn var det, som foer der en Sittren igjennem den stærke Mands Krop.

»Nok, Nok!« raabte han, »siig Intet mere! — nævn intet Navn! — jeg vil intet Saadant høre! I er en Mænbo, det røber jert Maal. I skal høre mit Testamente!«

Her taug han. Hans Udtale var mig et klart Beviis for, at jeg her havde med en Landsmand at gjøre.

»Hør nu gran til,« vedblev han efter et Øiebliks Betænkning. »Jeg er riig som en Konge, og mine Skatte, som bestaae i myntet Guld, har jeg gjemt i mit Fødelands Skjød. Af og til forlod jeg mine Folk, drog ganske alene til de hvide Klipper, steeg i Land, fordybede mig i Skovene ved Nattetid, og gjemte mit Guld der. Min Vei var op gjennem Maglevandsfald, over Dronningestolen, forbi Vitmunds Nakke, over Aasen ind i Grimsdal. Her gik jeg fra Øst til Vest henimod en Plads, hvor der staaer to store Egetræer. Ved Midnatstid staaer i denne Aarstid

en stor Stjerne lige midt imellem disse Træers Kroner, naar man standser tyve Skridt fra dem. Der ligger en bred Steen, paa hvis Overside er udhugget en Rist; paa Undersiden har jeg selv hugget disse Ord: »Du, som har væltet denne Steen, er min Arving.« Vil I,« sluttede den sorte Skipper, »nu være min Arving?»

Ved dette Sted i Kjøbmandens Fortælling, foer Blodet pludseligt op i Frøkenens Kinder, som om en klar Tanke var født i hendes Sind; dog fattede hun sig og spurgte tilsyneladende rolig: »Naa, og nu troer I paa saadan Daarskab og mener at vinde mig ved slige Paafund? I tænker vel som saa: Børn lokkes ved Kage, Karlfolk ved Kys og Qvinder med faure Ord!»

»Har Manden bedraget mig,« gjensvarede *Niels Studtmann* lidt befippet, »saa — —«.

»Nei, siig mig dog,« afbrød den unge Pige ham, »hvad blev der saa af den sorte Skipper?»

»Jeg forlod ham,« svarede Kjøbmanden, »med bankende Hjerter, i Forventning, at min Lykke maaskee stod saa nær ved min Dør. Næste Dag rygtedes det, at han var undsluppet af sit Fængsel. Dog samme Dags Aften blev han atter indbragt til Stralsund; men da var han et Liig. Hos Een af sine Hælere i et lille Fiskerhuus ved Kysten var han blevet overrumplet af de udsendte velbevæbnede Folk, just som han stod i Begreb med atter at gaae til Søes. Han havde forsvaret sig som en Bjørn mod sine Forfølgere. Et Skud fra en Hagebøsse havde strakt ham til Jorden!»

Her trak *Niels Studtmann* Veiret dybt, og lavede sig til et nyt Angreb. Da lyttede Frøkenen: »Jeg troer, min Fader er kommet hjem,« sagde hun hurtig.